

Az Európai Bizottság politikailag felelős a Lindsay sztrájkokért

Az elmúlt napokban Európa szerte tapasztalható társadalmi nyugtalanság és a spontán sztrájkok a Lindsay Olajfinomítónál rávilágítanak az európai szociális modell törékenységre. Az európai bíróság közelmúltban hozott döntései, a Viking, Laval, Ruffert és Luxemburg ügyekben további kételyeket okoz.

Valójában ezek a döntések nyíltan felcserélik az ezidáig az EU egyik alapelveként számon tartott „egyenlő munkáért egyenlő bér”-t elvet az anti-szociális „egyenlő munkáért minimális bér”-t elvével, megnyirbálva a sztrájkhoz való jogot. Ezzel párhuzamosan a szakszervezeteket szembefordítja a törvényességgel amikor tagjaik jogait védelmezik.

Nagyon ritkán tapasztalhatunk ennyire érzéketlen politikai választ a fejleményekre, felerősítve a szociális válságot a már meglévő pénzügyi és gazdasági krízis mellett.

A cseh elnökség valójában úgy reagált, hogy az összehívott EU csúcst a „protekciónizmus” elleni fellépésnek szentelte. Mikolaj Dogielewicz lengyel miniszter még olajat is öntött a tűzre kijelentésével, miszerint az európai munkaerőpiac megnyitása során enyhíteni kell a munkajogi kiszervezés, kihelyezés szabályozását. Lord Mandelson a Lindsay-nél sztrájkoló munkásokat mint a politikai ideggyűlölet megjelenéseként jellemezte. Vladimir Spidla, az Unió Foglalkoztatási és Szociális ügyekért felelős biztosa szerint az európai bíróság ítéletei nem kérdőjelezik meg a munkavállalók jogait és az EU jogi szabályozása elismeri a tagállamok eltérő munkaügyi rendszerét.

Nem akarunk válaszolni ezekre a félelem diktálta politikai nézetekre ahol az egyenlő bánásmód és egyenlő bérek társadalmi igényét állandóan befeketítik és ideggyűlölnök, protekcionistának címkézik. Ehelyett szeretnénk megkérni politikai vezetőinket, hogy térjenek vissza az alapokhoz és tanulmányozzák azokat az alapelveket, amelyek létrehozták az európai integrációt és jóléti állapotot. Valakinek elő kell állnia és vállalnia a politikai felelősséget a tagállamokban növekvő társadalmi nyugtalanságért. Nézetünk szerint az Európai Bizottság nem bujkálhat tovább politikai felelőssége elől és a tények elől, hogy nagy mértékben hozzájárult és támogatta a munkáltatók szakszervezet ellenes pereskedését az Európai Bíróság előtt.

Valójában az Európai Bíróság a Bizottság iránymutatásait követte a Laval-ügyben, amennyiben szakszervezeti akció az egyenlő bérek biztosításának érdekében aránytalan lépésnek számít, olyannyira hogy még a minimális bérszintet és a kihelyezési irányelv alapelveit is figyelmen kívül hagyták. A Luxembourg ügy kapcsán a bíróság indoklása egy eléggé kínos másolata a Bizottság 2004-ben készült a kihelyezési irányelvről szóló jelentésének.

Az Európai Bizottság döntése ellentmondott az Európai Parlament 2008. október 22-i ajánlatára, amely az unióban érvényes kollektív szerződésekről szól, miszerint a bizottságnak nem szabad elzárkóznia a kihelyezési irányelv részleges felülvizsgálatától, amikor a belső piachátásait vizsgálja a munkaügyi jogok és kollektív szerződések szemszögéből. Pedig a Parlament 474 a 106 ellenében, 93 tartózkodással, döntő többséggel fogadta el az ajánlást.

Mint az Európai Szakszervezeti Mozgalom képviselői, számon akarjuk kérni választott politikusainkat mind európai mind nemzeti szinten ebben a kérdésben az előttünk álló választásokon.

- Hiszünk benne, hogy egy erős európai közigazgatásnak maga mögött kell tudnia Európa népének politikai támogatását.
- Hiszünk azokban az alapokban amire az Európai Unió szociális dimenziója épült – a Spaak és az Ohlin jelentés 1956-ból – vagyis a bérek közötti strukturális verseny megszüntetése nemzeti törvények vagy szakszervezetekkel kötött megállapodások révén.
- Hisszük, hogy az állami és bírósági beavatkozást a kollektív szerződéskötés szabadságába a lehető legalacsonyabb szinten kell tartani - ha egyáltalán szükség van rá.
- Hiszünk abban, hogy Európában a képességeinkkel kell versenyeznünk és nem az alacsonyabb bérekkel !

Amit az Európai Bizottság és az európai kormányfők nyilvánvalóan nem vesznek észre és nem ismernek el, hogy az európai szociális modell törékeny egyensúlyát veszélyeztetik az európai bíróság döntései.

Ezért arra kérjük a biztosokat, az Európai Bizottság elnökét és az Európai Parlamenti választási jelöltjeit, hogy támogassák az egyenlő munkáért egyenlő bér elvét és a szakszervezetek valamint a kollektív alku autonómiáját – beleértve az alapvető jogot a sztrájkhoz is – mint a Szociális Európa alappilléreit.

Azt akarjuk, hogy a megválasztandó képviselők vagy a bizottság támogassák az európai bíróság ítéletei nyomán

kialakulóban lévő gyakorlat visszafordítását a kihelyezésről szóló irányelv felülvizsgálatával és egy Társadalmi Haladás Egyezményt, amely az EU egyezményekhez csatolunk.

Elérkezett az idő, hogy bevezessük a parlamentarizmus és a képviseleti demokrácia alapelveit az Európai Unióban a következő Bizottság kinevezésekor.

Elérkezett az idő, hogy kiálljunk a Szociális Európáért. Elérkezett az idő, hogy megváltoztassuk az európai politika irányvonalát, kihangsúlyozva az egyenlő bánásmódot, a munkahelyek és gazdasági jólét megteremtését ugyanakkor harcolva a pénzügyi, gazdasági és szociális válság következményeivel.

John Monks , Európai Szakszervezeti Szövetség főtitkára

Sam Hägglund , Építő- és Faipari Dolgozók Európai Szövetsége főtitkár

Peter Scherrer , Európai Fémmunkások Szövetsége, főtitkár

Reinhard Reibsch , Európai Bányaiipari, Vegyipari és Energiaipari Szakszervezetek Szövetsége, főtitkár

Eduardo Chagas , Európai Szállítmányozási Dolgozók Szövetsége, főtitkár

Patrick Itschert , Textil, Ruha és Bőripari Szakszervezetek Európai Szövetsége, főtitkár

Harald Wiedenhofer , Élelmiszeripari, Mezőgazdasági és Vendéglátóipari Szakszervezetek Európai Szövetsége, főtitkár